

[Honoré]

dende stillinger inden for undervisningsvæsenet.

I det øjeblik man sigter mod afskaffelse af den såkaldt faktiske ulighed, er målet jo i virkeligheden, at mænd og kvinder er ligeligt fordelt på næsten alle erhvervsgræne og stillingsniveauer, og dette uanset hvad mænd og kvinder selv ønsker at vælge som arbejde og niveau. Så længe en sådan fremtidig fifty-fifty arbejdsfordeling ikke er opnået, giver loven ret til at iværksætte aktuelt kønsdiskriminerende rationerings- og belønningsmæssige foranstaltninger.

I lighedsprincippet navn vil man undertrykke den enkelte mands og kvindes ret til selv frit at vælge erhvervsarbejde og i stedet for lave en statslig dirigeret kønspolitik, der oven i købet rækker helt ind i familielivet, hvor staten skal medvirke til en nedbrydelse af bestemte hidtidige kønsrollemønstre.

Ja men mener partierne bag denne lov virkelig, at det kan være en statslig opgave at nedbryde hidtidige kønsrollemønstre, et gammelt kønsrollemønster, der med alle dets fejl bl. a. hvilede på ægteskabet som samlivsform og forældreansvar for børnene? Hvad går det nye mønster, der ønskes fremmet, ud på? Går det ikke ud på at stille ægteskabet ringere, at afsvække forældrenes ansvar i forhold til børnene til fordel for andre samlivsformer, til fordel for institutionsopdragelse? Jeg mener altså, at der i ligebehandlingsloven er en tendens til en farlig afsvækkelse af ægteskab og familie.

Arbejdsministeren (Auken):

Det var jo en meget interessant udredning, vi fik for, hvordan loven om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til beskæftigelse m.v. bragte Danmark et afgørende skridt videre i retning af et totalitært, socialistisk samfund.

Jeg skal for god ordens skyld gøre opmærksom på, at loven ikke berører familielivets forhold, men alene har at gøre med spørgsmålet om ligebehandling af mænd og kvinder, og derfor deler jeg slet ikke – for nu at sige det mildt – hr. Honorés bekymringer.

Men skulle det endelig være rigtigt, at vi var på vej med stormskridt mod et totalitært samfund, fordi man ikke på forhånd kan diskriminere kvinder ved ansættelse osv., er det uhyggeligt at tænke på, at vi ikke går ale-

ne den vej, men at hele Europa er lige i hælene på os på vejen mod det totalitære samfund. Jeg minder om, at den lov, der er gennemført, hviler på et direktiv vedtaget i EF om ligebehandling af mænd og kvinder, og skulle hr. Honorés opfattelse være rigtig, er det altså ikke bare vort land, men hele Europa, der er på vej ud mod det totalitære samfund. Det er i sandhed nogle faretruende perspektiver, der tegner sig, hvis kristeligt folkepartis opfattelse skulle være korrekt.

Inge Fischer Møller (S):

Jeg vil ligesom arbejdsministeren give udtryk for, at jeg synes, det var en interessant redegørelse, hr. Honoré kom med. Jeg vil stille et par spørgsmål affødt af de bemærkninger, der kom heroppefra, men inden jeg går i gang med dem, vil jeg lige for egen regning sige, at jeg synes, det var et fantastisk dårligt forsvar at levere for sit eget lovfor-slag.

Det, der interesserer mig, er – som man kunne forestille sig – at kristeligt folkeparti inderst inde er bange for, at kvinderne får større indflydelse. Det er i virkeligheden også det, vi har ønsket med ligestillingsloven, fordi vi mener – og det kan også bekræftes – at kvinder rent faktisk ikke har samme muligheder som mænd.

Derfor vil jeg stille det helt konkrete spørgsmål – og hvis hr. Honoré ikke har haft tid til at forberede sig godt nok, kan jeg godt vente på svaret til i udvalget – om det i virkeligheden ikke hænger sådan sammen, at kristeligt folkeparti reelt er bange for kvindernes indflydelse.

Det næste, jeg vil sige, er, at jeg tror, hr. Honoré blandede to ting sammen i sin fine redegørelse, nemlig lovforslaget og ligestillingsrådets opgaver. Det er rigtigt, at ligestillingsrådet også har til opgave at se på, hvordan vores familiestruktur fungerer, men mener hr. Honoré virkelig, at man kan sætte lighedstegn mellem lykkelige mennesker og ægteviede, altså sige, at de, der er lykkelige, er dem, der lever i ægteskab med papir, og de ulykkelige er dem, der lever i de såkaldte papirløse ægteskaber. Jeg synes, den problematik bliver trukket frem herinde så tit, hvor kristeligt folkeparti klarer problematikken alt for let, at vi på et eller andet tidspunkt må